

Икономовъ писа въ „Македония“, „Турция“, „Напредъкъ“, бѣше редакторъ на „Читалище“ една година... И той бѣше отъ „сиромашкитѣ вестникарски малобройни чети“. Понѣкога той „тримерѣше“, когато строгиятъ си-тридѣсевенъ постъ нарушаваше съ по единъ „чай“ въ малко „стаканче“ съ едно геврече, поднасяни нему отъ аджемина, амбулантенъ чайджия въ Тахта-кале въ една тѣсна одаичка—въ която азъ виждахъ само единъ дървенъ одъръ, една масичка и единъ-два дървени стола...

Въ сетнешното устройство на нова България Икономовъ взе участие и като организаторъ, и като висшъ сановникъ... министъръ... И умрѣ... като сетенъ и окаянъ сиремахъ!

Младиятъ Марко Балабановъ, свършилъ въ Парижъ правнитѣ науки, се яви въ Цаиградъ и се отличи много бърже, както въ ообществеността, така и въ публицистиката. Съ своето дълбоко познаване на каноническото и публичното право, той съумѣ да упжтва и да се вслушва въ упжтванията на Гавриила Кръстевича. И въ „Македония“, и въ „Напредъкъ“, и въ „Читалище“, както по-сетне и въ основания отъ него „Вѣкъ“ или „XIX Вѣкъ“, той е образецъ въ писането на статии, които будятъ дълбоко съзнание и размърдватъ общественото мнение. Марко Балабановъ по-особею и повече отъ всички следъ Тодоръ Икономова, будѣше политическото съзнание и защищаваше умѣло народнитѣ интереси и права, като подчертаваше постоянно, че „безъ образование, безъ сериозни и действителни реформи, Турция нѣма да се оправи, нѣма да трѣгне по спасителенъ пжтъ“.

Особенно се прояви тази негова политическа и национална деятельность въ 1875 и 1876 г. когато въ в. „Вѣкъ“ той изтъкваше всички злоупотребления на турскитѣ власти и домсгавията на българскотѣ население за по-сносно сжществуване.

Изъ Цариградъ въ 1876 г. изхвъркнаха двамата публицисти Драганъ Цанковъ и Марко Балабановъ, за да идатъ по европейските дворове и при Царя Освободителя, като представители на българския народъ и да искатъ пълна политическа автономия за българската земя.

Сѣкашъ въ излета изъ Цариградъ на двамата български делегати имашо нѣщо внушително, символическо. Освободителното дѣло на България, съкровенно и дълбоко пазено, постепенно приготвяно отъ Цариградския печатъ, сега чрезъ делегатството на двамата вестникари се изнасяше предъ официални европейски кабинети и дворове, предъ държавни глави, министри, дипломати, предъ Царя Освободителъ и предъ общественитѣ органи на цѣль свѣтъ. Просвѣтителната и културна